

83/84

ŠOLARČEK IZ POD

I
Č
R
N
E
P
R
S
T
I

LETNIK: XXI.
ŠTEVILKA: 2

, 20

, 2

IZ ŽIVLJENJA NAŠE ŠOLE

Pred vami je nova številka šolskega lista. V njej bomo novinarji predstavili dejavnosti v naši šoli.

Kdo si upa trditi, da pozna vse dejavnosti na šoli in da ve, kaj pri posameznih dejavnostih učenci delajo?

Radovednost nas je gnala, da smo pokukali za vrata učilnic in prostorov, kjer se zbirajo učenci z določenimi interesimi. Čtem smo zapisali nekaj reportaž. Poleg tega smo spremljali še druge prireditve.

Tako se je nabralo dovolj gradiva, s katerim predstavljamo delo novinarskega krožka.

Martina Mavrar
8. razred

Dejavnost

MED VNETIMJ LUTKARJI

"Smo že vsi?" vpraša tevorišica. "Ne? Potem postavimo kulise, da bomo lahko začeli takoj, ko pridejo še ostali."

"A ti nas boste intervjuvala?" me vprašajo. "Naj ti povem kar takoj, da je delo lutkarja težko," mi zaupa Andrejka. Ne, tokrat jih nisem hotel intervjuvati, pač pa me je zanimalo, kakšno potekajo vaje lutkarskega krožka. Imela sem srečo. Prva vaja z lutkami, za igrico Kruške gor, hruške dol. Začasni oder v jedilnici. Nefika razvejana hruška je stisnjena med mize in klavir, pred hruško je kulisa, preko katere za silo visijo kar namizni prti. Tevoriščavatelj prinese lutke v veliki kartonasti čkatli. Lutkarji se zapodijo proti njej in iz nje vlečejo vsak svojo lutko.

"A veš, kako težko glavo ima?"

"Še zdaj niso popravili te roke!"

"O, kakšni lepi lasje!"

"Pa tako moderna rukta okoli vrati, kot manekenka!"

"Joj, težka je ta hruška..."

"Če imate vsak svojo lutko, preizkusimo višino kulise, potem pa gremo zares!" niti tevorišica. "Ja Aleš, prevelik si..."

Naj malo vzdignemo kuliso? Dobro, začnimo."

Vsi nenadoma utiknajo in se zberajo, kot že mnogokrat ta in že prejšnji mesec. Pa vsebina? Branjevka na trgu prodaja hruške. Mimo pride kupec in si izbira "žrtev". Ko zgrabi izbrano hruško, ta začne strahovito stekati.

"ne, ne, to ni dobro. Andrejka, bolj jamraj. Gremo še enkrat." Andrejka upošteva nasvet in prizor je že bolj prepričljiv. Potem bučno vsi v en glas zapojejo pesem. Na harmonij jih spremlja Marta.

Hruške se uprejo branjevki in hočejo nazaj na drevo, zato branjevka pokliče na pomoč gasilce.

"Bolj sklonjeno, Sužana. Še malo vzdignemo kuliso?"

"Ne, potem bo treba pa lutko više držati. Težka je."

"Gremo ta prizor še enkrat. Više lutke, više!"

"Kako bova pa lestev prislonila ob drevo?" smeje iščeta rešitev Vinko in Aleš.

"Branka, dvigni lutko!"

"Ne morem," zastoka.

"Pa na prste stopi!" ji svetujejo soigralci.

"To ni dobro. Še enkrat ta prizor," ni popustljiva tovarišica.

"Roke me bolijo," tarna Zdenka.

"Pa delajte vaje za okrepitev rok." Začnejo se smejati.

"Bodite bolj resni, no! Čez teden dni imamo prvo predstavo."

Zresnijo se.

Branjevka prepričuje hruške, naj pridejo spet z drevesa. Na pomoč pa pokliče gasilce, ki ga imajo vedno po kapo - vsaj po pesmici scdeč, saj je moto le-te večna nepogasljiva žeja v go-stilni. Toda hruške z zvijačo spravijo gasilce na drevo in branjevka je prisiljena poklicati na pomoč rablja. Ta pa trenutno ne more priti, ker ... hm... obeša reklame. Ker je rabelj od-soten, branjevka pokliče Jesen, ki zapoje gasilcem na drevesu zrelo pesem, da padejo na tla.

"Zdenka, malo bolj migaj in više lutko!"

Dekleta se smejejo Zdenki, toda tovarišici ni do smeha.

"Za zaslonom morate biti tiho! Če ne morete več, lahko končamo za danes."

"Ne, ne, gremo do konca!" so si bili enotni.

"Saj se sploh nismo tako motili," je bila na koncu zadovoljna Branka.

Po teh vajah sem spoznala, da je res težko biti lutkar. Koliko časa, samoodpovedovanja in obojestranskih naporov je potrebno, da se napravi dobra lutkovna predstava! Z dobro voljo in veseljem do dela se da premagati še tako velike težave in lutkarski

krožek je prav gotovo med tistimi, ki jim gre to dobro od rok. Zato tudi rezultati ne izostajajo.

Nataša Trojor

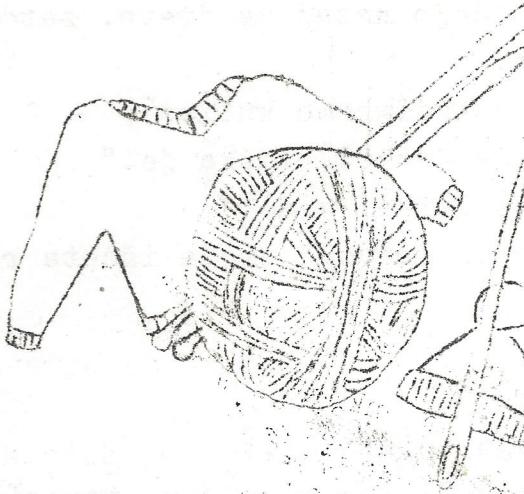
8. razred

PRI BODOČIH PLETILJAH, VEZILJAH...

Zbrani smo pred vrati razreda in čakamo na prihod mentorice. Že se nas loteva nestrpnost. Končno! Prišla je!

Članice krožka razposajeno stojijo v razred. Medtem se pogovarjajo, vmes pač nekaj priporočb, se hihitajo in smejijo. Res posrečena druščina! Za eno uro sva se jim pridružili tudi rādovēdní novinarji...

Po nekaj minutnem prerokanju se končno toliko umilijo, da mentorica prične z napláganjem. Daje

jim navodila, kako se bodo lotile vezenja. Po končani razlagi se dekleta lotijo vsaka svojega dela. Med njimi sta le dve ki že znata vezti. To sta Majda in Andrejka. Majda se spomodi, da bo pomagale Mirandi. Tovarišica se s tem seveda strinja, saj ima že z drugimi skleti dovolj dela. Vsaka je po svoje nerodna. Miranda je z Magdino pomočjo dosegla, da se veze z desno roko. To je že nekaj. Tovarišica še o Mirandini nerodnosti nasmeje. V ten trenutku pa se odlesi Sandri že vsa obučana, ker ne zna najdljevati, niti vstati. Andrejka ji priskoči na pomoč. Tovarišica pa je še zarugledu pri Sandri. Ugotovi, da ji gre delo kar d'prejdi rok. Sandri se jo spet nekaj zataknilo. Tovarišica ji namrza, naj si sami pomega. Ksenija pa pripomni, da vega dela ne jema. Ker nekakrat se Andrejka spomni, da spisa za domčjo, da bi iz gospodinjstva "popisati" svoja oblaščila. Steče debard o tem.

Tovarišičin klic jih spet opozori, da so pri ročnih delih, in da je treba tudi delati. Petra se že nekaj minut trudi z vtičanjem prejice v iglo. Prav živčna je že. Miranda pa, ki ji je v tem času roke že stekla, spet pokliče Majdo na pomoč. Majda ji seveda naredi precej križcev. V tem pa pride tovaršica do Mirande in ji ne verjame, da je *"toliko"* sama naredila. Majda se namuza v svoji klopi. Andrejka pa začne z Danilo pogovor o tem kakšni so novinarji. Pravi, da se z njimi sploh ne pogovarja, in da so tečni, pri tem skrivoma opazuje naju. Ha! Ne boš naju ne! Midve vse vidiva in slišiva.

Sandra zmagošlavno vzklikne, da je naredila že 29 križcev. Vsi jo hvalijo, ker je že "toliko" naredila. Potem pa se nesrečno izkaže, da je Majda narobe naredila vozel na Mirandinem prtičku. Vedno je kaj narobe.

Tudi to, da je bilo treba z uro zaključiti, saj je bila kar zabavna, kajne?

Jasmina Šorli in Alenka Lesjak
7. razred

Z OBISKA PRI "FOTOGRAFIH"

"Kdo je," se oglasti izza vrat, ko potrkava na vrata v kletnih prostorih šole.

"Novinarki."

Potem se odpro vrata in vstopiva v temen prostor, v katerem se člani fotokrožka učijo razvijati filme. Tu se učenci višjih in nižjih razredov zbirajo vsak četrtek. Mentor je tov. Aljoša Berginc. Večkrat gredo tudi na teren, da posnamejo prizore na filmski trak in ga potem razvijejo v diapositive.

"Pri razvijanju slik mora biti prostor, v katerem razvijamo, temen. Najprej film namakamo v razvijalcu za tri do pet minut. Nato negativ s posebno napravo, ki ima obarvanou žarnico, po-večano prenesemo na fotografski papir. Slike namakamo v razvijalcu in pustimo, da se razvijejo. Očistimo jih v čisti vodi in posušimo," nama je razložil sošolec, član krožka. Rezultate njihovega dela smo si že ogledali na dveh šolskih raz-

stavah. Spremljali so tudi kurirje pri prenašanju kurirčkove torbice.

"Fotografi" so za tisti dan končali načrtovano delo, medve pa sva se menotrju in članom zahvalili za predstavitev foto krožka.

Aljana Frelih in Anita Trojer

8. razred

PRI PROMETNEM KROŽKU

Ura je trinajst. Učenci nestrpno čakajo tovariša. Prišel je. Počasi stopam za člani v razred. Radevedno pokukam skozi vrata. Zagledala sem tovariša, ki je sedel za katedrom, in učence, ki so me takoj opnili in me zvezdavo gledali. Gotovo so presenečeni nad mojim obiskom. Toda tudi jaz sem presenečena nad številom članov prometnega krožka.

Začeli so deliti teste za ponavljanje že pridobljenega znanja. Popolnoma so se zatopili vanje. Razmišljali so.

"Sme kolesar prečkati križišče z leve, če prihaja avto z desne? Kako mora biti opremljeno neoporečno kolo? Po kateri strani se vozi s kolesom? Kdaj mora kolesar prižgati luč? Tudi kadar je megla?" Kdor pravilno odgovori, dobi točko. Nekaterim je šlo odgovarjanje bolje od rok, nekaterim pa na žalost ne. Morali se bodo bolj potruditi, če hočejo narediti kolesarski izpit, saj je znano, da brez slednjega ne bo mogoče na cesto. Toda vožnja s kolesom je mikavnejša in zato se bodo gotovo potrudili, da bodo kolesarski izpit uspešno opravili. Učijo se lahko tudi doma po zvezku, saj jim tovariš vedno dà domačo nalogo.

Ko sem jih vprašala, zakaj so se prijavili za prometni krožek, so mi odgovorili:

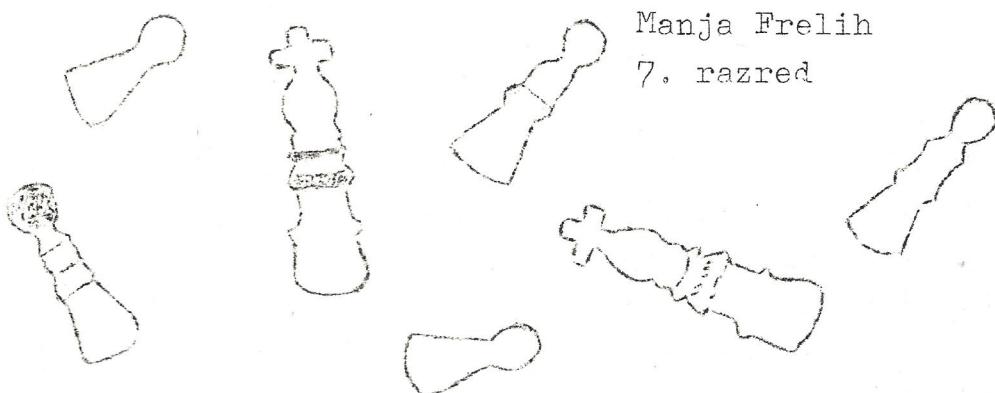
Erik: "K prometnemu krožku sem se prijavil zato, da bi naredil kolesarski izpit in da bi se lahko varno vozil po cesti."

Tudi ostali so istega mnenja. Tovariš pravi, da je to glavni moto, ki jim daje voljo, da ostanejo v krožku zvesti celo leto.

Martina Mavrar

8. razred

10.4.1984 smo se člani šahovskega krožka udeležili občinskega tekmovanja v šahu za posameznike. Tekmovanje je potekalo v Tolminu, v šolskem centru "Vojvodina". Z naše šole se je tekmovalna udeležilo 11 učencev. Sodelovali so še šahisti z Mosta na Soči, Tolmina, Kobarida in Bevca. Tekmovanje je bilo za nas uspešno, saj smo odnesli kar pet medalj, in sicer dve zlati, dve srebrni in eno bronasto.

SODELOVALI SMO V JPI

Že vrsto let se vključujemo v natečaj Pionirskega lista Rastemo pod Titovo zastavo. Z veseljem smo se odzvali geslu "Pionirji, veselo na delo!" Izmed sedmih nalog smo jih izbrali in izvedli pet.

Domišljijo sta burili nalogi "Sanjski izum" - pisni prispevki in risbe z naslovom "Jaz v letu 2000" Precej učencev je sodelovalo v nalogi "Pomniki revolucije." V njej so raziskovali usodo žrtev fašizma iz našo vasi in opravili nekaj intervjujev z borci.

Člani naravoslovnega krožka so raziskali reko Bačo in njene pritoke.

Največ učencev, predvsem mlajših, je pisalo o domu, bratih, sestrah, svojih živalih. Te naloge smo objavili pod naslovom "Pri nas doma."

Ker so naloge raznvrstne, vsak najde zanimivo delo tudi zase.

Irena Kavčič
8. razred

KAKO SE PRIPRAVLJajo NA OBRAmBO

Na spodnjem hodniku je živahno. Streljajo učenci, ki bodo šli na tekmovanje. Tov. Golja daje nasvete učencem. Aleš in Drago sedita za mizo in zapisujeta rezultate streljanja. Puškam se često kaj pokvari, zato jih mora šolski hišnik popraviti. Tov. Golja se posvetuje s hišnikom o popravilu. Učenci nižjih razredov komaj držijo puške v rokah. Tov. Golja jim razлага, kako naj jih drže, da bodo lažje streljali: "Drži dih, meri skozi muho in pod črni krug..." Pavle je ustrelil in zgrešil. Tov. Golja se je pošalil in mu rekel: "Tako streljaš, kot bi avion lovil!" Smeht. Boris je prišel, da bi seštel točke. Vojko ga je vprašal, koliko točk je nastreljal.

"Sestdeset," je odgovoril Boris.

Tovariš gleda na tarče, šteje točke, se sprehaja po strelišču ter vpije: "Stoj, stoj, stoj! Drži puške rokonci."

Učenci, ki so končali s streljanjem, preštevajo točke. Hišnik pride skozi vrata s popravljenim puško in Matjaž se zažene vanj: "Ta bo pa moja," so se drli vsi vprek. "Zdaj sem jaz." Drugi učenci so že končali z delom v krožkih, strelci pa še kar streljajo in se pripravljajo na tekmovanje. Veliko sreče jim želimo!

Barbara Felzer in Vera Božič
8. razred

Torek, 2. maja v Bovcu.

Nemirno se prestopamo ob vhod v telovadnico. Misli nam uhaja jo k tekmovanju.

Nenadoma prekine tišino Aleš in pove šalo, ob kateri se vrste še druge, tako, da vsaj za kratek čas pozabimo na tremce. Dežuje. Pade nekaj pripomb glede vremena. Ne moremo se sprijazzniti, da bi v takem vremenu prehodili sedem kilometrov dolge pot, kot jo določa orientacijski pohod.

Čez čas nas pokliče ravnatelj in odidemo v telovadnico, kjer naj bi se pričelo tekmovanje. Po nekaj minutnem čakanju le prične z uvodnim nagovorom eden od prirediteljev. Tu zvemo vse o poteku tekmovanja.

Čez pet minut se tekmovanje prične. Vsake skupina dobi test, katerega naj bi rešila v dvajsetih minutah. Vneto se lotimo dela, toda presenečeni ugotovimo, da skoraj nič ne znamo. Pla-ho pogledujemo ostale skupine in se čudimo, kako vneto vršijo svoje delo. Nam pa le-to ne gre preveč od rok. Ko se je iztekel čas za reševanje in ko smo oddali teste, smo se odpravili v vo-jašnico, kjer naj bi streljali. Tu je sledilo dolgo in predvsem mučno čakanje. Nič čudnega. Od desetih skupin smo imeli številko 7, in ker smo teste pisali vsi skupaj, potem si lahko misli-te, kako smo bili vsega naveličani, saj so lahko streljali le po trije hkrati.

Po končanem streljanju z rezultati nismo bili preveč zadovoljni. Čakala sta nas še orientacijski pohod in prva pomoč. S pohodom kasneje ni bilo nič zaradi slabega vremena.

Tekmovanje v prvi pomoči. Najprej sta Dragi in Manja pisala test, Marjan, Aleš in jaz pa smo reševali praktično nalogu iz prve pomoči: poškodovanec ima globoko ranc na trebuhi in iz rane mu gleda debelo črevo. Rešitev se nam je zdela preprosta.

No, in še konec. Ta je presenetljiv. Pri streljanju na repu, testi med boljšimi, v prvi pomoči pa splej najboljši. Za nameček smo dobili dobro kosilo in čisto na koncu se nam zaupali novico; vidimo se še enkrat v Boveu na orientacijskem pohodu.

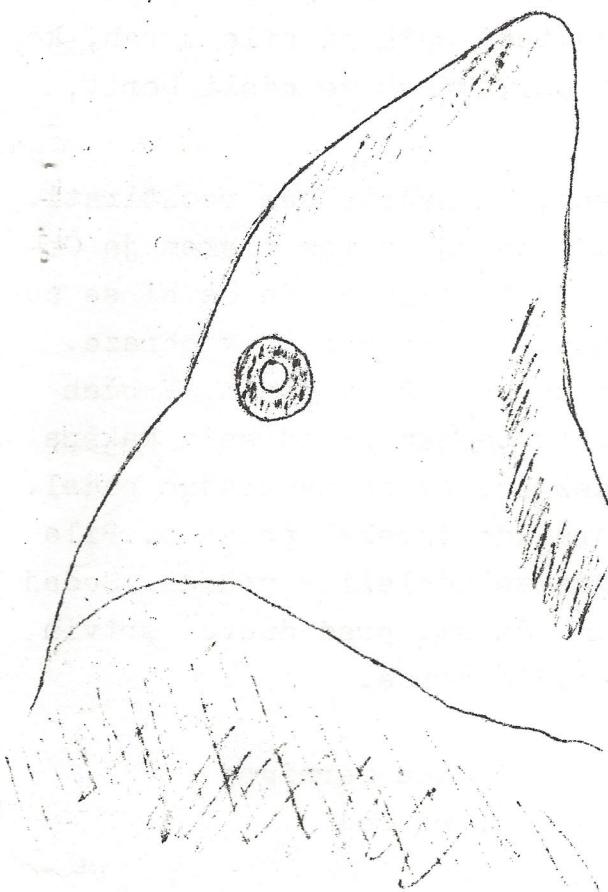
Zdaj čakamo na vabilo.

Alenka Lesjak
7. razred

P. S.

Ko smo drugič obiskali Bovec, z našim uspehom nismo bili zadovoljni. Na orientacijskem pohodu se nismo dobro odrezali. Dvakrat smo zašli in nismo se javili pri drugi javki. S tem smo izgubili veliko točk in z dobro uvrstitvijo ali bilo nič. Smo pač imeli smolo.

NA POREZNU

Prvi izlet na novo ustanovljene planinske sekcije.

Kolona se počasi vzpenja po poti, ki se strmo vzdiguje proti Poreznu. Vreme je slabo. Iz težkih oblakov, ki so tako nizko, da skoraj z glavo segaš vanje, rosi droben dež. Molčim. Le tu pa tam tišino zmoti klepet ali pa vzdih. Marsikomu je žal, ker se je napotil na ta pohod. Veliko nas je, ki bi raje ležali doma v topnih posteljah.

Premišljujem. Znam pesem? Dolga je. Vem, da me bo pred nastopom začela mučiti trema. Vedno znova si ponavljam, da ne bom več recitirala. Pa me vedno moje veselje do nastopanja premaga. V mislih jo potihoma ponavljam. Potem pa, čof. Z nogo stopim v blato. Na tihem se jezim na vse

blato tega sveta, na dež in na samo nase, ker sem se odločila, da se odpravim na Porezen.

Pri koči so vsi planili na dobrote, ki so jim jih pripravile skrbne mame doma. Meni pa ni bilo do hrane. S težavo sem pojedla sendvič in popila lonček čaja. Začelo se je, česar sem se najbolj bala: trema.

Vsot pot do spomenika sem si dopovedovala: "Ne boj se, tremo stran!" In že smo tu. Spomenik padlim borcem, ki so jih Nemci marca 1945 zahrtno napadli in pobili prav tu, na Poreznu. Za spomenikom pa plošča, na kateri so vklesani verzi:

Mi smo ostali tu
in vendar smo z vami šli,
a smo omgali v smrt
na pragu miru!

Te varze sem poznala že od prej. Zdaj pa sem si rekla: "Pogum v roke, dekle. Spomni se njih, ki so padli, zato da ti živiš v svobodi, da lahko delaš, kar te je volja. Zanje povej pesem. Pred njimi naj te ne bo strah. Saj tudi njih ni bilo strah, ko so morali pogledati sovražnikom v oči, ko so se odšli boriti, doma pa so puščali družine."

Marta je prebrala uvod v mojo pesem, in začela sem recitirati. Zagledala sem se v meglo. Tam nekje zadaj za tem mlekom je Črna prst, pod njo pa moja vas, tam je moja hiša. Ne da bi se zavedala, sem pesem povedala do konca. Zazrla sem se v obraze. Vedela sem, kaj so doživljali, ko so poslušali pesem. V očeh nekaterih se je sumljivo svetilo, tu pa tam je zdrsela kakšna solza čez lice in se pomešala z dežjem, ki je neutrudno pada. Ko je bil spored končan, mi je marsikdo izrekel pchvalo. Bila sem ponosna nase in vesela, ker sem se udeležila pohoda. Sedaj mi ni bilo več žal; saj sem vedela, da smo pred dnevom mrtvih na lep način počastili spomin na padle borce.

Branka Černigoj
8. razred

ČIŠČENJE LOVSKIH POTI

V četrtek smo v šoli izvedeli, da se bomo učenci 7. in 8. razreda naslednjega dne porazdelili po skupinah in pomagali lovcem pri čiščenju lovskih poti. Mi, ki smo z Grahovega in Koritnice, smo ostali kar doma, saj je tudi v naši okolici veliko takih poti.

Našo skupino je pri čiščenju vodil lovec Ber i. Štendler, ki nam je najprej povedal, kako to delo poteka. Ker je pot dobro vzdrževana, nam je bilo treba z nje počistiti le kamnje in veje. Delo ni bilo naporno, pa tudi mudilo se nam ni nikamor, zato smo se večkrat ustavili. Med odmori nam je Berti povedal nekaj o živalih, predvsem pa o pomenu solnic spomladi. Izvedeli smo, da živali soli ne jedo, ampak samo ližejo slano travo in zemljo pod solnicami. Tudi nekaj lovskih vicev nam je natresel in nasmejali smo se ob njih.

Svoje delo smo kmalu opravili in kar zadovoljni smo bili z njim, kajti, ko smo se vračali po isti poti, smo presenečeni ugotovili, da smo počistili res vse, kar je bilo treba.

Jasmina Šorli

7. razred

TRADICIJE

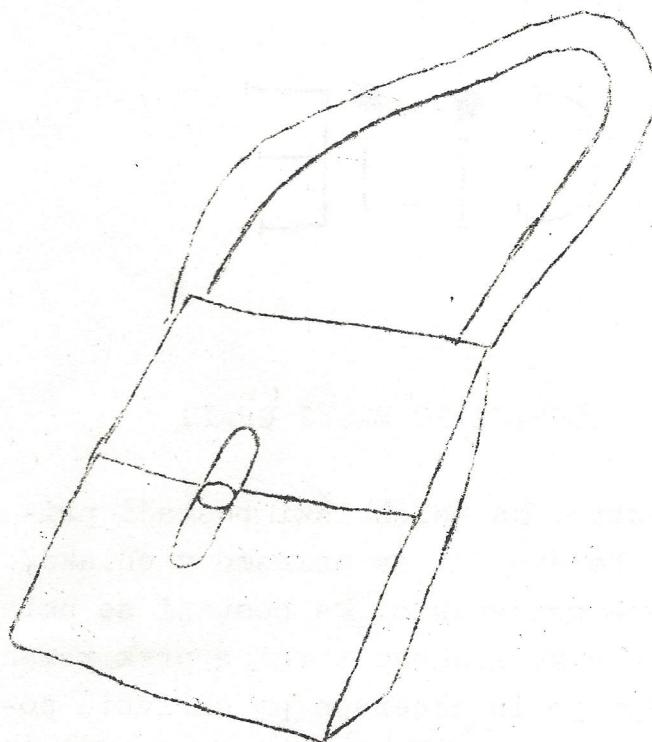
FOT KURIRČKOVE TORBICE PO BAŠKI GRAPI

Torek, 3. aprila. Oblačno jutro. Na železniški postaji pričakujemo kurirje z Jesenic. Nejevoljni se oziramo v oblake, ker ne vemo, ali nam bo vreme prizaneslo. Na postaji se ustavi vlak in izstopijo kurirji s kurirčkovo torbico prek ramen. Pionirji 1. razreda jo sprejmejo in odnesejo po skrivnih poteh. Kurirjem sva se pridružila tudi osmošolča, novinarka in fotoreporter.

Pot je slabā in razmočena, polno luž. Pred nami hodi izvidnica, ki nas opozarja na nevarnosti. Prva javka je pri Prodarju. Tu nas že čakajo kurirji 2. razreda. Povedo geslo in predamo kurirčkovo torbico. Pot nas vodi strmo navzgor, v Kuk. Izvidnica nas opozori, da je na cesti sovražnik. Hitro in brez panike nadaljujemo pot. Spustimo se po strmi cesti v dolino. Z vrha opazimo, da nam je sovražnik na cesti postavil zasedo. Pri Prangarju, na 2. javki, hitro predamo kurirčkovo torbico tretješolcem. Po nekaj metrih nas sovražnik obkoli. Z vsemi močmi se prebijemo skozi obroč. Med potjo fotoreporter s fotoaparatom pridne beleži dogajanje. Krajsi oddih v Hudajužni. Tu nas pričakajo novinarji Pionirskega lista in zastavijo

nekaj vprašanj kurirjem. Že so tu kurirji 4. razreda, ki pot nadaljujejo po drugem bregu Bače in se muzajo, ko vidijo zasedo na glavni cesti.

Začelo je deževati. Kurirjev pa to ne ustraši. Pogumno nadaljujejo pot do naslednje javke, Vetrovalne postaje. Torbico sprejmejo petošolci. Pot je strma in vodi skozi gozd. Marsikomu zdrsne, a kljub temu prispiemo do javke pri Kobalu. Od tu pot nadaljujejo šestošolci in torbico odnesajo proti začnji javki - šoli na Grahovem. Veseli smo, da je šlo vse po sreči. Se vris poti, po kateri so kurirji nosili kurirčkovo torbico, in pošta gre naprej. Od javke do javke, od mlajših do starejših pionirjev, po celi Sloveniji. Nič je ne ustavi, ne sonce ne dež.

Martina Mavrar in Anita Trojer
8. razred

Se dobro se bomo spomnili

Učenci stopamo vsak v svoj kabinet, v katerem bomo nadaljevali pouk. Vsak zase si misli: "Zdaj pa še ta ura. Mi tu v šoli, v Sarajevu pa se smučarji pripravljam za 1. tek veleslaloma."

Tovarišica razлага, mnogo učencev ne sledi razlagi. Vsi smo z mislimi na Bjelašnici. Kakor da bi tovariš ravnatelj vedel za naše misli, se oglasi po zvučniku njegov glas:

"Učenci višjih razredov si lahko ogledate 1. tek veleslaloma."

Ni več žalostnih obrazov, ni več tištine, kar naenkrat postane šola kot panj. Tu je 6. razred pa 8. razred in tako naprej. Zberemo se v razredu, kjer imamo televizor. Tiština. Prične se prvi tek. Malokatera roka ni stisnjena v pest, ko vozi Križaj. Vsi se potimo pri vcžnji Jureta Franka. Nastane veselo razpoloženje, ko spoznamo, da Franko sploh ni vozil tako slab. Kmalu se priprelje Strel, ki se uvrsti za Frankom.

Ravnatelj zapre televizijo in učenci z veselimi obrazi stopamo v razred, v katerem bomo nadaljevali pouk.

Doma. Ura se nagiba proti začetku 2. vožnje veleslaloma. Stiskala me pri srcu. Kaj bo? Začenja se. Prvi, ki bo začel 2. tek, je naš smučar Boris Strel. Ne vem, kaj bi. Poskušam plesti, vendar mi to ne uspe. Jure je neverjetno miren. Pognal se je. Sliši se samo: "Jure, Jure!" Bliža se merjenju vmesnega časa! Dajmo, Jure! Gledalci so še glasnejši. Vsa srca bijejo za Jureta, za medaljo. Še modra in rdeča vratica in, bravo Jure!

Upala sem, da bo njegov čas zadostoval za medaljo. Gruber je v cilju. Navdušenje med gledalci. Gruber je vozil dobro, toda ni mogel prehiteti našega šampiona. To pomeni medaljo. Sedaj je na progi Wenzel. Wenzel je že izgubil prednost iz prvega teka pred Juretom. Bo Wenzel spodaj hitrejši od Jureta? Še par vratic in Wenzel je v cilju. Počasnejši je od Jureta. Srebrna medalja!!! Nemogoče je opisati navdušenje in radost naših smučarjev in njihovih navijačev. Visoko vihajo naše zastave, transparenti plapolajo v vetru.

Uresničile so se naše tihe želje in upanja.

Martina Mavrar

8. razred

OBISK PLANICE

Tudi mene in moje sošolce je doletela sreča, da smo lahko odpotovali v Planico na ogled smučarskih skokov.

Moram priznati, da smo bili še malo krmežljavi, ker smo morali zjutraj zgodaj vstati.

Ko smo okrog devete ure dospeli v Planico, se nismo mogli nadučiti krasotom doline pod Poncami. S sošolko Menjo sva se postavili tik ob ogrado, da bi bolje videli tekmovanje. Za sošolca Vinka in Aleša se nisva zanimali, saj sva vedeli, da imata druge načrte. Samega tekmovanja nisem mogla dobro spremljati, ker je bila za nama velika gneča ljudi. Večina je navijala za naše tekmovalce. Vmes je bilo slišati nekaj žvižgov, kar pa ni čudno, saj ga je imel marsikdo malo pod kapo.

Najbolj bučno je seveda občinstvo pozdravilo nastop Primoža Ulage. Najprej ploskanje, potem tišina, ob posrečenem skoku pa bučno vpitje in pohvale. Vendar pa Primož le ni bil zadovoljen s skokom. Potrt je odhajal, vendar ga je množica zadržala, ker je pač vsak hotel dobiti njegov podpis. Ko je Primož odložil smuči, se je brž lotil podpisovanja, pa je kmalu uvidel, da ne bo prišel nikamor. Zato je odnehal, naložil smuči na ram in odšel. To občinstvu ni bilo všeč. Pa se je kmalu

vrnil in začel razdeljevati razglednice. Manji in meni jo je uspelo dobiti. Tako sva se lahko vsaj malo pobahali pred sošolcema Vinkom in Alešem, češ, kaj sva dobili. Pa sta nama brž vrnila: "Midva pa sva ga srečala na treningu in se nama je tu podpisal," sta pokazala na kapi. Nazadnje sva morali umolkniti. "Pa da ne bo ste mislili, da sva dobili le ta avto-gram. Na kapi, ki sem jo dobila od zavarovalnice Triglav, se jih je zbral kar precej. Kar ponosna sem nanje. Najbolj so bili seveda radodarni Američani, pa tudi naši skakalci so se radi podpisovali, saj se občinstvu niso hoteli zameriti.

Razglednica, bel klobuček in značka me bodo še dolgo spominjali na lepo doživetje marčevske sobote v naši Planici.

Alenka Lesjak

7. razred

"SOLARČEK IZPOD ČRNE PRSTI" je glasilo pionirskega odreda "France Bevk" na osnovni šoli "Simon Kos" Podbrdo.

LETÖ: XXI.

STEVILKA: 2

Prispevke so napisale in jih likovno opremile članice novinarskega krožka: Vera Božič, Barbara Felzer, Aljana Frelih, Irena Kavčič, Martina Mavrar, Anita Trojer, Nataša Trojer, vse 8. razred in Alenka Lesjak, Jasmina Šonli 7. razred

MENTORICA: Jelka Urbas